

kunde appelleres, deraf følger ikke, at man rent kunde afflatte summa appellabilis og sige, at alle mulige Sager, naar de blot ere offentlige, skulde kunne indantes for en hoiere Domstol uden Hensyn til summa appellabilis; og heller ikke tror jeg, at den Omstændighed, at der kan dispenseres fra Reglen om summa appellabilis, skulde kunne være et Argument for, at man rent ud kunde opgibe summa appellabilis og tilstede Appel for alle mulige Sager. Jeg tror ikke, det lader sig bestride, at en vis Værdi af Sagens Gjenstand eller en vis Vigtighed af denne for Appel til hoiere Instants, især Høiesteret, er nødvendig. Jeg tror ikke, det kan gaa an, at der ikke her skulde være nogen Begrændsning, saaledes at enhver ubetydelig Sag uden Bevilling skulde kunne fordres indanket for en hoiere Domstol, naar man blot havde Lyft dertil. I alle saadanne Tilfælde, hvor Tiltalte ikke er arresteret, vil det jo være en fuldstændig gratis Fornøielse for ham; thi Appellen foregaar jo paa offentlig Bekostning; det kan ikke skade ham det mindste, tværtimod, han vil i Almindelighed have Opfordring til at gjøre det; thi derved trækkes Tidspunktet for Mulkstens Betaling, eller hvad det dreier sig om, mere ud. Jeg kan derfor ikke skjønne, at det er lykkes den ærede Forslagsstiller at reise sit Forslag for de Indbendinger, jeg har tilladt mig at gjøre derimod.

Forslagsstilleren (Leth): De Bemærkninger, som den høitærede Justitsminister nu fremførte mod Lovforslagets Enkeltheder, forekomme mig i det Væsentlige at være en Gjentagelse af, hvad han allerede havde hørt i sit første Foredrag, og jeg skal derfor lade dem ligge. Jeg veed ikke, hvorfor den høitærede Minister bestandig siger, at Appellen foretages paa det Offentliges Bekostning; thi der er jo ikke Spørgsmaal om, at hvis Appellen gaar den Tiltalte imod, foretages den paa hans Bekostning, endstjøndt vi godt vide, at det Offentlige skal staa i Forskud for disse Omkostninger og tilsvare dem, hvis den Tiltalte ikke selv kan. De Anskuelser, som den høitærede Minister har om Forlængelse af Baretægtzarresten og navnlig om, at i de allerfleste Tilfælde vilde en saadan Bestræbelse, som der er Tale om i Lovforslaget, kun fremkalde en unyttig Forlængelse af Baretægtzarresten — disse Anskuelser kan jeg ikke dele. Jeg bellager, at den meget ærede Minister ikke har større Tillid til Sagførerne, end at han mener, at de vilde forlænge ved en saadan Foranstaltning de Paagjældendes Baretægtzarrest til ingen Nytte, og at dette vilde blive det Sædvanlige og Hyppigste. Det er forekommet ad-

skillige Gange i min Praxis, at det er lykkes mig ved de nye Dplysninger, som jeg har kunnet staae tilveie, at frelse de Paagjældende fra at blive dømt, naaget de vare dømt ved Underretten. Overdomstolen og Kriminal- og Politiretten have stillet sig overordentlig villig — det bør jeg sige og vidne — overfor saadanne Bestræbelser, og jeg tror ikke, at disse Retter have en Følelse af, at Sagførerne vilde misbruge en saadan Ret, som Lovforslaget tillægger dem, saameget mindre — man pleier jo at tillægger Sagførerne egennyttige Hensigter — som der ikke kunde være Tale om, at det bragte dem noget Tillæg til deres Salær, men snarere det Modsatte, nemlig et Anvar. Naar den høitærede Minister fandt, at siden jeg havde sagt — og jeg gjentager, at det er rigtigt — at Overdomstolene ere meget villige til — efter min Erfaring — at reasumere Sagen og sende den tilbage til Underdomstolen til Erhvervelse af nye Dplysninger, var det overflødig, som foreskrives i dette Lovforslag; thi saa kom de nye Dplysninger til Stede paa den Maade — naar den høitærede Minister sagde det, kan jeg dog ikke tro, at den høitærede Minister ikke er fuldstændig paa det Rene med den Forskjel, der er imellem, om de nye Dplysninger skulle tilveiebringes af Underdommeren, som har ført Sagen ind i et vist Spor, og som har sine bestemte Forestillinger derom, Underdommeren, hvem det ved Paaløget om Tilveiebringelsen af disse nye Dplysninger paa en vis Maade tilkjendegives, at han ikke har gjort, hvad han skulde, for at tilveiebringe Dplysninger, eller om man har det i sin Magt selv at stille Spørgsmaal, selv at tilveiebringe Dplysninger. Den høitærede Minister kan jo dog ikke tvivle paa, at der er stor Forskjel paa, om man skal gaa gennem Trebiemand, eller om man i Thingsvidnesager selv kan fordre sine Dplysninger og lede Sagens Dplysning. Det er det, som Lovforslaget tilsigter at give Tiltalte Ret til, hvor Sagføreren mener, at det er nødvendigt, en Ret, hvis Berettigelse, som det forekommer mig, maatte springe i Dinene af sig selv, hvis man ikke vil betragte Tiltalte som en aldeles bagunden Person, hvem det ikke kunde tillæbes at værge sig, før Dommen var falden over ham, og saa er det for sent.

Der er af Processkommissionen, hvor den høitærede Minister er det mest fremragende Medlem — tør man nok sige — ført store Klager over dette Forhold. Den høitærede Minister siger, at jo Konsekventsen vilde føre til, at man indrømmede Sagførerne samme Ret ved Underdomstolene. Jeg